

ההתייחסות של האנושות לאלוהים בשלבים שונים של התפתחות תודעתית

הרצאת המדריך מס' 105 | 8 ביוני 1962

ברכות, חברי היקרים ביותר. אלוהים מברך את כולכם. מבורכת השעה הזו. מבורכים המאמצים שלכם. מבורכת העבודה שלכם.

לפני שאפנה להרצאה של הלילה, אני מבקש להניח את התודה שלנו, מעולם הרוח, לכל החברים שלי שעבדו בנתיב זה של זיהוי עצמי. כי אכן זה משהו שיש להודות עליו. דבר לא עוזר עד כדי כך בעולם כולו, כמו כל צעד קטן לקראת המודעות העצמית הנוספת של כל אינדיבידואל. שום דבר לא יכול לעזור לסלק סבל ובילבול עד כדי כך כמו המאמצים שלכם בכיוון זה. הרצון הכן להתמודד עם האמת בתוך עצמכם, המציאות הנמצאת בכם כרגע, היא הדרך היחידה, לא רק כדי לעזור לעצמכם, אלא לעזור לתנאים טובים יותר בכל מקום. שום דבר אחר לא יבטל סכסוך. כולכם התקדמתם מבחינה זו בשנה האחרונה. כל אחד מכם צבר קצת יותר תובנה לגבי עצמו. כולכם, חלקכם יותר, חלקכם פחות, מסוגלים קצת יותר להתמודד עם עצמכם כמו שאתם באמת. אולי עדיין לא לגמרי - זה נכון - אבל בטח טוב יותר מאשר לפני שנה. אם כך זו הייתה שנה פוריה, יותר ממה שאפשר להבין. אנו מאמינים כי לאחר קטיעה קצרה זו של פעילויות, השנה הבאה תביא להתקדמות נוספת בכיוון זה: היכולת להתמודד עם עצמכם כפי שאתם עכשיו. כשאני אומר התקדמות, אני מתכוון להסרת מחסומים, לראות את מה שזה, במקום להתרחק מזה, באמונה השקרית שזו התקדמות רוחנית לנסות להיות מה שאתם עדיין לא יכולים להיות.

בחיי היומיום שלכם מוצעות לכם אפשרויות רבות לראות את עצמכם כפי שאתם; לאמת את מה שאתם באמת מרגישים, ולא את מה שאתם מנסים להרגיש. כל שעליכם לעשות הוא להזכיר לעצמכם כל הזמן להיות ערניים למציאות זו שבתוכם; לטפח את המודעות. אחרי השנה המאד פוריה הזו, יש לצפות שרוב חברי, לאחר שאולי התגברו על הגנה כאן והתנגדות שם, יחדרו עמוק יותר לרמות רגשיות, כדי להיות מודעים לקיומם, ואז למשמעות שלהם. הבנה נוספת זו תשחרר אתכם יותר ויותר, לאחר שהפחד הראשוני ממנה [מההבנה] התגלה כבלתי הגיוני; אם אתם רק ממשיכים ולא נותנים לפחד הזה לעצור אתכם, אלא תתמודדו עם זה, תבחנו את זה, תתפסו את זה, במקום להדחיק את זה ואז להשלים עם זה.

ועכשיו, חברים שלי, בואו נפנה לנושא של הלילה. אני מבקש לדון בקשר של האדם לאלוהים במעגל של ההתפתחות, בשלבים השונים של מחזור זה שהאדם עובר. בהרצאה האחרונה דיברתי על מצב של להיות ללא מודעות, כשלב הראשון במחזור הגדול. האדם הפרימיטיבי, במהלך גלגוליו הראשונים, עדיין קרוב למצב זה של היותו ללא מודעות. הוא חי עד היום, נוטה לצרכיו המיידיים. עד כה המיינד אינו מפותח ולכן אינו מצויד לשאול שאלות, לפקפק, לחשוב, להבחין. הוא חי בֶּעֶכְשָׁיו, אך ללא מודעות על מנת לחיות בעכשיו במודעות, יש לעבור שלבים שונים.

ככל שהאדם ממשיך לפתח את דעתו, הוא ישתמש בזה תחילה לצרכיו המיידיים שהופכים דוחקים יותר בציוויליזציה הולכת וגדלה. במילים אחרות, הוא קודם כל משתמש במיינד באופן קונקרטי. אבל מאוחר יותר, הוא מתחיל להשתמש בו בצורה מופשטת. הוא מתחיל לשאול את השאלות החשובות שהעסיקו את האנושות מאז ראשית הימים. שאלות אלו הן: "מאיפה אני בא? לאן אני הולך? מהי משמעות החיים? מהי המשמעות של היקום הזה?" האדם מתחיל לתפוס את הטבע, את חוקיו. הוא מתבונן בפאר של חוקי הטבע. והוא מתחיל לתהות. הפליאה הראשונה הזו מייצגת את הצעדים המודעים הראשונים לקראת ההתייחסות לבורא. "מי יצר את החוקים האלה?"

מי עשה את כל זה? האם מיינד נעֶלָה כלשהו אחראי ליצירה הזו? עם שאלות כאלה, נוצרים הרעיונות הראשונים על אלוהים. לפיכך, כשהוא מגיע למסקנה שחייב להיות מישהו בעל עליונות אינסופית כזו, חוכמה, אינטליגנציה, הוא מרגיש שהוא חייב להתייחס אל הישות הנעלה הזו.

אך בו זמנית, חוסר הבשלות הרוחנית והרגשית של האדם המייצר פחד ורגשות בעייתיים רבים אחרים, צובעת את המושג הזה של בורא עליון. מצד אחד הוא רוצה סמכות שחושבת בשבילו, שמחליטה בשבילו ובכך אחראית עליו. הוא נאחז בסמכות זו בתקווה להשתחרר מאחריות עצמית. מצד שני, הפחדים שלו מהחיים וחוסר יכולתו להתמודד איתם, משליכים על האל הזה. הוא חש בכוחו של הבורא הנבון לאין שיעור ורב התושייה הזה של כל חוקי הטבע שהוא יכול לראות. מכיוון שהוא עדיין לא יכול להפריד בין כוח לאכזריות, הוא מתחיל לפחד מהאל הזה מההשלכה שלו עצמו. כך הוא מתחיל לפייס, לשדל, להיכנע כְּלָפִי ולהיות מפוחד על ידי דימוי האל הדמיוני זה.

לסיכום: המצב הראשון של ההתעוררות גורם לאדם לתהות. בחוויה ספונטנית זו של פליאה ותפיסה, יש לו לעתים קרובות חווית אלוהים ויחסים אמיתיים. אבל אז, ככל שהוא גדל יותר בקונפליט ומפוחד, לאחר שהרצונות שלו הופכים דחופים יותר, כל הרגשות והעמדות הללו צובעים את חווית האל הראשונה הזו והוא לא מתייחס עוד על פי חוויה ספונטנית, יצירתית ואמיתית, אלא להשלכה של עצמו.

ככל שהמיינד צומח לכיוון אחד בלבד, מבלי להשתמש בו כדי לפתור את הבעיות וקונפליקטים של המיינד, שנשארים חבויים הרחק מהמודעות, כך ההתייחסות שלו לאלוהים הופכת לשיקרית. כוזבת, כי היא מבוססת על צרכים אישיים, על משאלת לב ועל פחד. ככל שזה מתקדם יותר, כך מושג האל הופך להיות שקרי יותר, במודע או שלא במודע. בסופו של דבר, זה יהפוך לאמונה טפלה, עם פחות אמת ויותר דוֹגְמָה [אמונה או הנחה שמקבלים כאמת מוחלטת].

כאשר זה נמשך ונמשך, האדם מגיע לנקודה - לאחר שהחוויה והתפיסה האמיתיים המקוריים שלו הופכים לאמונה טפלה - בה הוא עושה פאָרְסָה מאלוהים; כאשר הוא כבר לא יכול להמשיך במגמה זו, האינטליגנציה שלו, שגדלה בינתיים, תמנע ממנו להמשיך בדרך זו עד אין קץ. לאחר מכן, האינטליגנציה תאמר "לא ייתכן שיש אבא שמנהל את החיים עבורנו, זה תלוי בנו. זו האחריות שלנו. יש לנו רצון חופשי". ומתרחשת תגובת נגד. ואז, האדם פונה לעתים קרובות לקיצוניות השנייה והופך לאתאיסט.

מצב האתאיזם מתקיים בשני אופנים: (1) היעדר מוחלט של מודעות ותפיסה של החיים והטבע, חוק הבריאה והמשמעות שלה. (2) תגובה לאמונה התפלה של דימוי האל וההשלכה העצמית של האדם, תוך התכחשות לאחריות עצמית. המצב השני הזה של אתאיזם, שגוי כשלעצמו ככל שהוא, עדיין מעיד על מצב התפתחות נוסף מלבד אמונה באלוהים. זה נובע בעיקר מפחד, התחמקות, אסקפיזם, משאלת לב, הכחשה של אחריות עצמית. האחרון [ברשימה] הוא לעתים קרובות תקופת מעבר הכרחית בדרך לחוויה מציאותית ואמיתית יותר של אלוהים והתייחסות אליו. במהלך שלב זה, מטפחים באדם יכולות בעלות חשיבות עליונה לצמיחתו האישית. זה לא אומר שאני תומך באתאיזם. זה לא יותר מאשר אני דוגל באמונה ילדותית, נצמדת, באלוהים. שניהם שלבים. בכל שלב יש משהו חשוב שהנשמה לומדת. משהו טובע בנשמה שהוא יצרני ונמשך, הרבה אחרי שהשכבות השטחיות של המיינד ויתרו על השקר של שני הקצוות.

בשלב השני של האתאיזם, האדם לומד לקחת אחריות עצמית. הוא מרפה מהיד שייחל אליה שמובילה את החיים עבורו, פוטרת אותו מההשלכות של הטעויות האישיות שלו. זה גורם לו לוותר על הציפייה לקבל תגמול על צייתנות לכללים. במקביל, זה משחרר אותו מפחד להיענש. במובנים מסוימים, זה מחזיר אותו לעצמו.

אך כאשר עוברים נקודה מסוימת בשלב זה, אי אפשר עוד לשמור על מושג האתאיזם. ככל שתפיסה מחשבתית, עובדה מדעית או פילוסופיה כלשהם נישאים לסופם ההגיוני ולמסקנה, כך אפשר פחות לשמור על אי-אמת או חצי אמת, או אפילו על מצב זמני שהיה לו תפקיד בריא בתקופה מסוימת. כאשר האדם עובר את השלבים השונים הללו שנדונו כאן בקצרה, הוא חייב להגיע לנקודה שבה הוא משתמש במיינד כדי להטיל ספק במניעים האישיים שלו; להתבונן אל ובתוך עצמו. כך הוא מטפח מודעות על ידי התמודדות עם המציאות שבפנים. ככל שהוא ממשיך לעשות זאת, רמות עמוקות יותר של הנפש שלו משתחררות לעד. בשחרור זה, חווית אלוהים אמיתית היא התוצאה הבלתי נמנעת. חווית אלוהים אמיתית זו שונה מאוד מהאמונה הילדותית בהשלכה-עצמית של אלוהים, אשר המיינד יצר מתוך פחד, חולשה ומשאלת לב. הוא כבר לא פועל כי הוא מרגיש שהאל דורש או מצפה ממנו לזה [לחווית אלוהים אמיתית]. הוא חי בעכשיו. הוא אינו פוחד מחוסר השלמות שלו ואינו חושש מכך שאלוהים יעניש אותו על כך. הוא יכול לראות זאת מבלי להפוך לתזייתי. אולם אם יבין את הנזק מכך, אך לא יחשוש מזה, הוא יראה אם כך שלא חוסר השלמות עצמו מזיק כל כך, אלא חוסר המודעות לכך; הפחד להיענש על כך; הגאווה שברצון להיות מעל זה. בהיותו לא תזייתי כדי להתגבר על זה, יהיה לו הרועג להתבונן בזה, ובכך להבין את הרקע של זה ואת הסיבה לקיומו. בתהליך הזה הוא צומח מזה. כאשר האדם מטפח גישה זו, הוא מאפשר חוויה אמיתית של אלוהים. מצד שני, זו ההצצה המזדמנת והתחושה של זה, מאפשרים את היחס הנכון כלפי עצמו.

חווית אלוהים אמיתית זו היא חוויה. אלוהים אינו נתפס כממלא תפקיד: עונש או פרס, או הדרכה במהלך דרכים מסוימות, על מנת להסיר את המאמץ מהאדם. הוא מבין שאלוהים הוֹנֵה, קיים. קשה מאוד להסביר את זה במילים, חברים. אבל זו הדרך היחידה שאני יכול להגיד את זה. אינכם יכולים להגיע להרגשה הזו שאלוהים הוֹנֵה, אם אתם לא מתמודדים קודם כל עם מה שיש בכם עכשיו, לא מושלם, פגום, ילדותי ככל שיהיה.

יהיה זה מטעה להניח שכל אחד מהשלבים הללו שתיארתי כאן בערך, מגיעים בצורה מסודרת אחד אחרי השני. הם חופפים. הם לא תמיד הולכים לפי הסדר הזה, כי האישיות האנושית אינה בנוייה מרמה אחת. זה, כפי שאתם יודעים, סותר. שכבות שונות של האישיות מבטאות עמדות שונות בכל זמן נתון, אפילו מהבחינה המסוימת הזו. מכאן, ייתכן שבתקופה אחת בחייו של אדם, הוא עשוי להיות במודע בשלב אחד, באופן לא מודע בשלב אחר. רק לאחר שהוא ממשיך בנתיב כזה של ידיעה עצמית, מגיע השלב הלא מודע החבוי הזה לידי ביטוי. בדרך זו, קורה לא פעם שבתקופה מאוחרת יותר יוצא משהו שנראה שייך לשלב הקודם. הדבר נובע גם מהעובדה ששלב הכרחי מסוים לא נחוה במלואו אלא הודחק עקב השפעות ולחצים חיצוניים. אם כן התיאור שלי הוא רק מתווה כללי מעורפל. היזהרו מלשפוט את עצמכם או אחרים לפי מה שאתם רואים. אבל באופן כללי, זהו המעגל שעוברת האנושות.

מודעות עצמית חייבת להוביל בסופו של דבר למצב של להיות בתוך מודעות. במקביל, נוצרת התייחסות חדשה לאלוהים. אלוהים נחוה כקיים. אני חוזר ואומר, אתם לא יכולים להגיע לזה אם אתם לא חווים קודם כל, בצורה שלילית, את מה שקיים עכשיו. וגם אתם לא יכולים להגיע לזה על ידי מושגים שאתם לומדים; או פילוסופיות ופרקטיקות שאתם מתבוננים בהן; או דוקטרינות שאתם עוקבים אחריהם. אם אינכם מוכנים לחיות את זה, להיות בבלבול, בשגיאות ובכאבים הנוכחיים שלכם להתמודד איתם ולהבין אותם, אינכם יכולים לעולם להיות באלוהים. או במילים אחרות: אתם לא יכולים להיות במצב של אושר, שלווה, יצירתיות ללא מריבה, אם אתם לא מתמודדים עם המציאות הזמנית, לעתים הלא נעימה. רק אז ניתן לחוות את המציאות הגדולה. זו האחרונה תבוא, תחילה, מדי פעם ובהצצות מעורפלות. אבל זה

ייתן לכם גישה חדשה והתייחסות חדשה לאלוהים. זה לא רק ישנה את הגישות והמושגים שלכם לגבי אלוהים, אלא גם את המושגים לגבי עצמכם, או המקום שלכם בחיים.

מיותר לציין שביחסו של האדם לאלוהים, תפילתו – כלומר: במשמעות של הדיבור שלו לאלוהים - עוברת גם דרך השלבים הללו. התפילות הן הביטוי של השלבים השונים. לעתים קרובות, כמו בכל הדברים עלי אדמות, האדם נמצא כבר בעצם פנימה בשלב חדש, בעוד שהוא כלפי חוץ עדיין נאחז בדפוסי הרגל ישנים; דפוסים שהוא אימץ בשלב הקודם. זה עשוי לחול לא רק לגבי הדרך שבה האדם מתפלל, אלא גם למושגים מסוימים שהוא נאחז בהם, במיינד המודע שלו, בעוד שבפנים הוא כבר מעבר לזה. המיינד יוצר הֶרְגֵל. הרגל הוא תכונה מהותית של המיינד. התנסות מתוך הוויה לעולם אינה יוצרת הרגלים. רק המיינד עושה את זה. הזיכרון, בשילוב עם הנטייה ליצור הרגלים, הוא הסכנה של המיינד ביחס לחוויה רוחנית אמיתית. ככל שתהיו גמישים יותר, כך תיפלו פחות אל מלכודת של דפוסי הרגלים קבועים; של היצמדות למושגים ולרעיונות ישנים שפעם סיפקו לכם חוויה ושאתם רוצים לשחזר על ידי החזקה בהם.

אם אתם מאמנים את עצמכם יותר ויותר להתמודד עם מה שיש בכם עכשיו, אתם משחררים את עצמכם מדפוסי הרגלים שמעכבים אתכם מחיים פוריים. מהתנסות אמיתית, בין אם זה אלוהים, החיים, עצמכם, הכל אותו דבר, זו הוויה. האם זה לא ההרגל שעשה לכם חריצים עמוקים במיינד שלכם בחוויה מסוימת, כך שהחוויה הזו הפכה לדימוי נוקשה? האם זה לא ההרגל שגורם לכם לדבוק בתפיסות מוטעות, במסקנות שגויות, בהכללות שהן תמיד חצאי אמיתות, במקרה הטוב? זה חל על הרבה דברים, חברים שלי.

שוב, אני רוצה להדגיש שבכל פעם שאתם מגלים דרכים שגויות כאלה בתוך עצמכם, היזהרו מתחושת אשמה, מלהיות תזיתי מלהרגיש "אני לא צריך". הגישה הזו היא המחסום הגדול ביותר, הגדול מכולם.

ועכשיו, חבריי, הבה נפנה לשאלותיכם.

שאלה: ניסיתי להסביר את מה שהסברת לנו על הרוח והרצון החופשי לשני אנשים - אחד מאוד דתי, והשני מדען. לאחר מכן הם שאלו: אם אלוהים הוא בעל ידע בלתי מוגבל ואוהב, אז הוא גם יודע את העתיד. אם הוא יודע את העתיד, בזמן שהוא נתן לנו רצון חופשי, הוא חייב לדעת מה נעשה עם זה ועל זה אני לא יכול לענות.

תשובה: מלכתחילה, העתיד הוא תוצר של זמן. והזמן הוא תוצר של המיינד. לכן, במציאות, העתיד אינו קיים. כפי שהעבר אינו קיים. אני מבין שזה בלתי אפשרי עבור רוב האנשים להבין. מחוץ לתודעה, יש הוויה - כלומר אין עבר, הווה או עתיד, רק עכשיו. זה יכול, במקרה הטוב, להיות מורגש במעורפל, על ידי תחושה, ולא על ידי אינטלקט.

יתרה מזאת, שאלה זו נובעת מאותה תפיסה שגויה מוחלטת שהתווייתי בהרצאה זו ממש בכך שהיא מראה את המושג אלוהים שפועל, עושה. הבריאה היא, במובן האמיתי, לא פעולה, ובוודאי לא פעולה התחומה בזמן. כשאלוהים ברא את הרוח, זה מחוץ לזמן, מחוץ למיינד, במצב של הוויה. כל רוח היא, במובן זה, דמויית אלוהים ויוצרת את חייה שלה. אלוהים לא לוקח או מוסיף.

יתר על כן, יש לי להוסיף את זה: אשליה מוחלטת של האדם להאמין שכאב וסבל הם נוראים בפני עצמם. בבקשה, נסו להבין מה אני אומר. הפחד המופרז של האדם מסבל הוא לגמרי לא מציאותי, ושוב תוצר של המיינד, בטעות. האדם פוחד מכאב ומסבל בעיקר משום שהוא מאמין שאין לו קשר לזה; שזה יכול להגיע בלי שהוא אחראי לזה. במילים אחרות, זה או לא צודק, או צירוף מקרים כאוטי. אבל ברגע שהוא מבין שכל

כאב שהוא חווה נובע מההתחמקות שלו מהאמת והמציאות; ברגע שהוא לא רק יבין את זה כעיקרון, אלא בעצם יחבר את הקישורים, הוא כבר לא יפחד מזה. הוא יראה את המפתח, הרבה לפני שהוא יכול אפילו להתחיל להשתמש בו. הוא לא יישמר עוד מפני שרירותיות החיים - כביכול - שנגדה הוא מרגיש חסר אונים. לפיכך, הסבל שלו יקבל היבט חדש לחלוטין ויהפוך לפורה.

אם כן, זה יגרום לאדם לראות שהסבל הממשי אינו מפחיד כמחצית מהפחד שלו מהסבל ומהיחס אליו. במידה מועטה, רבים מכם חוו זאת. חוויתם שכשאתם מפחדים ממשו לפני שזה קורה, זה הרבה יותר גרוע מאשר כשאתם עובר דרך הדבר, בפועל. וגם חוויתם איך הכאבים שלכם מקבלים פנים חדשות ברגע שאתם מבינים היטב איך יצרתם אותם. אם אתם מתבוננים בשרשרת אירועים זו בתוכם, תוך הימנעות מפרפקציוניזם, מהטפת מוסר והצדקה, הכאב נסוג מיד, למרות שהמצב החיצוני עשוי להישאר זהה. כאשר אתם באמת משלימים עם המציאות שלכם, אתם יכולים גם לקבל את חוסר השלמות של החיים ככאלה. ללא מרד נגד חוסר השלמות, דפוסים רבים משתנים ואתם גורמים לעצמכם פחות סבל. אבל הציפייה המודעת או הלא מודעת שלכם שהחיים צריכים להיות מושלמים, גורמת לכם למרוד, להתנגד, להקים מחסומים שגורמים ליותר חוסר שלמות וסבל ממה שהחיים היו מכילים אחרת. אם כך זה היחס שלכם לסבל, לחיים, למקום שלכם בחיים וכלפי עצמכם, זה קובע איך אתם חווים סבל. אם יחסו של האדם לסבל לא היה מעוות כפי שזה בדרך כלל, הוא היה מגלה שהבעיות שעליו לפתור בכיבוש המיינד והחומר הן יפהפיות. הן הדברים היפים ביותר בחיים שלכם על האדמה. רק על ידי כיבוש ההתנגדות והעיוורון שלכם, חוסר המודעות שלכם לעצמכם, תוכלו לחוות את היופי של החיים, בין אם בשלב מסוים אתם עוברים תקופות קשות, ובאחרים, אתם חווים אושר והגשמה.

כאשר האדם מתקרב להבנה זו, שאלה כזו לעולם לא תוכל להישאל. היא כל כך מבולבלת, מכילה כל כך הרבה עיוורון וחוסר מודעות למציאות, היא מראה על חוסר בגרות רוחנית כזו, שאפילו אי אפשר לענות עליה בשום אופן שיהיה הגיוני לשואל. אתם לא יכולים להבין עם המיינד מה נמצא מעבר לממלכה של המיינד. לשם כך נחוצה יכולת נוספת, אבל כל עוד קיומה של יכולת כזו מוכחשת, איך אפשר בכלל לגרום לאדם להוביל להבנה בסופו של דבר?

השאלה מכילה גם קונפליקט נצחי באנושות, קונפליקט במושגים דתיים. מצד אחד, האדם מניח שאלוהים הוא אב כל יכול הפועל כרצונו; שגומל לכם אם אתם מציינים לחוקים שלו; שמנחה אתכם ללא השתתפותכם הפעילה בחיכם האישיים הפנימיים, בתנאי שאתם מבקשים זאת בענווה. מצד שני, מניחים שלאדם יש רצון חופשי; שהוא מעצב את גורלו בעצמו; שהוא אחראי על חייו. בעוד שהדת מלמדת את האחרון, בו זמנית היא משתקת החלטה חופשית ואחריות עצמית בכך שהיא מאלצת את האדם לציית לכללים מסוימים שנקבעו. בין שני המושגים הללו, שלכאורה סותרים זה את זה, האדם מבולבל. השאלה ששאלת היא דוגמה טיפוסית לבלבול כזה.

בורא כל יכול ואחריותו העצמית של האדם סותרים זה את זה רק כשמסתכלים עליהם במושגים של זמן, ומתוך המיינד. כאשר הבורא הכל יכול הזה נתפס כמתנהג כמו האדם, בזמן, מתוך המיינד. אתם עדיין לא צריכים להיות במצב של מודעות לפני שאתם יכולים לחוש שבמציאות, במצב של הווה, אין קונפליקט בין השניים. כל מה שעליכם לעשות זה להתמודד עם עצמכם בלי התנגדות, בלי להעמיד פנים שאתם יותר ממה שאתם, בלי לשאוף להיות מושלמים יותר ממה שאתם ברגע זה. כל היבט אינדיבידואלי שאתם רואים בתוך עצמכם באופן חופשי כזה, מכניס אתכם, באותו רגע, למצב של הווה ואתם קולטים בפנים את האמת של אלוהים כהווה ללא סתירות

מהסוג ששאלת בשאלתך. אז תדעו, לעומק, שאחריות עצמית מלאה אינה בלעדית של ישות עליונה. האדם שבפנים לא מוכן, לא יכול להבין את מה שאני אומר כאן.

בהקשר זה, ברצוני לומר שאולי יעלה על דעת חלקכם מדוע זה שכמה רוחות מעולות, בין אם בגוף או ללא גוף, באמצעות מדיומים אנושיים, העבירו חוכמה גדולה, אך נראה שהתורה שלהם למעשה מעודדת את אחד מאותם שלבים זמניים שהזכרתי כשלב במחזור הגדול. תורתם הותאמה לשלב הזה שעדיין לא בוגר, במקום למשוך אנשים מהשלב הזה. אתם עשויים לתהות בצדק מדוע זה כך. התשובה היא שיש לעבור ביסודיות כל שלב. אי אפשר להכריח לדלג על שלב, אחרת משהו שלא נטמע יישאר בנשמה ויתבטא בתקופה מאוחרת יותר. נניח שהייתה לנו כאן קבוצה של אנשים שלא עברו את ההתפתחות שעברתם במהלך השנים האחרונות. מה שאגיד עכשיו, לדוגמה, על ההתייחסות לאלוהים, יהיה לחלוטין לא הגיוני. אדם שלא חווה, לפחות במידה מסוימת, את השלווה של מודעות עצמית אמיתית, ללא גינוי עצמי או הצדקה עצמית, לעתים נדירות ככל שזה עלול לקרות לכם, לא יכול לחוש את המשמעות של מצב ההווה. אם קבוצה נמצאת, אולי, רק בין השלב השני לשלישי במחזור הגדול הזה, הרוח תצטרך לדבר בצורה כזו שניתן יהיה להבין אותה. ובכל זאת, היא לא משקרת. אבל עבור קבוצה כזו, זה בלתי אפשרי מבחינה אנושית להבין יותר. רק על ידי הוצאת קבוצה, בהדרגה, מהשלב הזה אל מול התמודדות עצמית, יכולות הנשמות של האנשים האלה להתחיל לספוג יותר אמת, גם אם המינד לא יכול לעקוב אחריה. זו הסיבה שלעתים קרובות יקרה שהלפרים רוחניים, מהעולם הזה או מהעולם האחר, נראים כמעודדים שלב שממנו כבר יצאתם.

הערה: אני יודע שלו הייתי מקשיב להרצאה הזו לפני שנה, לא הייתי מרגיש אותה כמו עכשיו.

תשובה: ברור שלא. עכשיו לפחות, יש סיכוי להבין, לתפוס, לחוש, בין אם זה ברגעים נדירים בלבד.

באופן קטן יותר, האדם חוזר על המחזוריים הללו שוב ושוב תחת רמות שונות. לא רק פעם אחת הוא עובר כל אחד מהשלבים הללו. אולי אפילו תבחין שההרצאות שנתתי לכם בכל השנים האלה, בדרך מסוימת, עוברות את השלבים האלה. כל אחד מהשלבים שעברנו, הכין אתכם למה שהוא המפתח: מודעות עצמית. את היכולת, הנכונות, האומץ, התמריץ והסיבה לעשות זאת, יש לטפח והם לא באים בקלות. זו הסיבה ששלבים אלו קיימים. אבל הם לא קיימים כחוקים מהמוכן. הם קיימים בגלל קצב הצמיחה המובנה של האדם שלא ניתן לזרז אותו. עדיין זה מצריך עידוד והכנה. זה מצריך עזרה כדי להפנות את תשומת הלב להתנגדויות שלו.

שאלה: האם תוכל בבקשה לפרט על משמעות התפילה בשלבים השונים?

תשובה: אני מאמין שזה די ברור מההרצאה עצמה. התפילה תהיה מותאמת לגישה ולקונספט המודעים של כל שלב נתון. כבר בשלב הראשון, כשהאדם עדיין כמעט בשלב של להיות ללא מודעות, אין תפילה, כי אין מושג-האל. בשלב הבא, כאשר האדם מתחיל לשאול שאלות ולתהות, ובחוויה הספונטנית הזו של תהייה ואפשרות לשיקולים חדשים למלא אותו, זה, כשלעצמו, תפילה או מדיטציה. השלב הבא עשוי להיות מימושה של אינטליגנציה עליונה. בשלב זה, התפילה לובשת צורה של התפעלות מהפלא של היקום והטבע. זה פולחן. בשלב הבא שבו בלבול המינד, חוסר הבשלות וחוסר ההתאמה גורמים לפחד, היצמדות, חוסר אונים, תלות; כאשר משאלת

לב ותאוות בצע, אי קבלת המציאות גורמת להתחננות ולהפצרה, התפילה תבוא לידי ביטוי בהתאם. כשנדמה שתפילות נענות במצב זה, זה לא בגלל שאלוהים פועל, אלא בגלל שבדרך כלשהי, האדם הוא כן למרות כל ההטעיות וההתחמקויות העצמיות שלו, ובכך פתח ערוץ בפנים שדרכו יכולים חוקי ההוויה לחדור אליו. זוהי הבחנה חשובה שתיקלט רק בשלב מאוחר יותר. כאשר האדם מבין את השתתפותו שלו בשאלה אם תפילה נענית או לא, הוא יאבד את תחושת חוסר האונים והשרירותיות של אלוהים עקשני שעליו לפייס על ידי חוקים מעשה ידי אדם ואלו הניכפים. אבל אני יכול גם להוסיף שמה שנראה לעתים קרובות כמו תפילה שנענתה זה כוחו של מיינד שלא בקונפליקט באזור המסוים שבו התפילה נענית, לפחות באותו זמן.

כאשר האדם מגיע למצב של עצמאות, כאשר הוא מרפה מהאל הדמיוני הזה שמעניש, מתגמל ומנהל את החיים עבורו; כשהוא מוצא את עצמו במצב של אתאיזם, של הכחשה של כל ישות עליונה, הוא לא מתפלל, כמובן. לפחות לא במובן המקובל. הוא עשוי לעשות מדיטציה לגבי עצמו, הוא עשוי להסתכל על עצמו בכנות, וזו, כפי שכולכם יודעים כעת, התפילה הטובה ביותר במובן האמיתי. אבל יכול להיות גם שהאדם, במצב האתאיסטי, חסר אחריות לחלוטין, ונכשל בחשיבה ובהסתכלות על עצמו. הוא עשוי לברוח מעצמו באותה דרך כמו האדם שמשתמש באלוהים כבריחה מעצמו.

כשהאדם מגיע לשלב של חתירה פעילה למודעות עצמית, של התמודדות עם עצמו כפי שהוא באמת, ייתכן שהוא, בהתחלה, עדיין רגיל לתפילה הישנה של התחננות לעזרה, לבקש מאלוהים לעשות עבורו את מה שהיה רגיל להירתע מלעשות בעצמו. עם זאת, למרות ההרגל הזה בתפילה, הוא מתחיל להתמודד עם עצמו. רק לאחר שהגיע לרמות עמוקות יותר של התמודדות עצמית כזו, הוא ימנע, בהדרגה, מסוג התפילה שהוא רגיל אליה. הוא עלול אפילו לעבור שלב של לא להתפלל כלל באופן אקטיבי, במובן הרגיל. אבל הוא עושה מדיטציה וזו לרוב התפילה הטובה ביותר! הוא עושה מדיטציה על ידי התבוננות במניעיו האמיתיים; בכך שהוא מאפשר לרגשותיו הממשיים לעלות על פני השטח; על ידי תישאול המוטיבציות והרגשות באשר לסיבה לקיומם. בסוג זה של פעילות, התפילה במובן הישן הופכת ליותר ויותר חסרת משמעות, עומדת בסתירה. התפילה שלו היא פעולה של מודעות עצמית ושל הסתכלות על עצמו במציאות. התפילה שלו היא כוונתו הכנה להתמודד עם מה שעלול להיות הכי לא נעים. זוהי תפילה כי היא מכילה את הגישה שאמת למען האמת היא הסף לאהבה. ללא אמת וללא אהבה, לא יכולה להיות חוויה של אלוהים. אהבה לא יכולה לצמוח מתוך ניסיון להעמיד פנים של אמת שלא מרגישים אותה. אבל אהבה יכולה לצמוח מתוך התמודדות עם אמת, לא משנה כמה היא לא מושלמת. גישה זו היא תפילה. כנות וגילוי לב עם עצמכם היא תפילה; ערנות להתנגדות היא תפילה; לקחת בעלות על משהו שהאדם הסתתר ממנו בבושה, היא תפילה. כאשר זה ממשיך, מצב ההוויה מתקיים בהדרגה, לאט לאט, עם קטיעות. ואז, במצב של הוויה, התפילה אינה עוד פעולה של מילים או מחשבות שְׁנֶהְגוּת. זו הרגשה של להיות בעכשיו הנצחי; של זרימה בזרם של אהבה עם כל הישויות; של הבנה ותפיסה; של להיות בחיים. בלתי אפשרי להעביר את המסר שההיבטים המעטים הללו שהזכרתי כאן, בנוסף להרבה רגשות שאין לתאר, מרכיבים תפילה במובן העליון ביותר. זוהי מודעות של אלוהים במציאות שלו. אבל לא ניתן לחקות או ללמוד תפילה מסוג זה באמצעות תורות, פרקטיקות רשומות או דיסציפלינות כלשהן. זוהי התוצאה הטבעית של האומץ והענווה להתמודד עם עצמכם - אתם לחלוטין וללא סייג. לפני שהגעתם למצב הגבוה ביותר הזה של התייחסות לאלוהים, של הוויה, שבו תפילה והוויה הם אחד, כל מה שאתם יכולים לעשות, התפילה הטובה ביותר בעולם, היא הכוונה המתמדת המחודשת להתמודד עם עצמכם ללא כל הסתייגות; להסיר את כל העמדות הפנים בין המינד

המודע שלכם לבין מה שנמצא בכם; ולאחר מכן, להסיר את היומרה בין מה שיש בכם לבין אחרים. זה דרך הנתיב, חברים שלי.

שאלה: לאחרונה נודע לי על בן דוד צעיר שיש לו גידול ממאיר. ואני רוצה לבקש שתהיה לי את התפילה של הקבוצה הזו להחלמתו ואני רוצה לדעת אם יש משהו שאני יכול לעשות, או שאפשר לעשות כדי לעזור לו?

תשובה: יקירי, השאלה הזו כל כך סותרת את כל מה שאמרתי הערב, ולפני כן. בהחלט מובן שאתה מרגיש כך. כמובן שאתה, וכל הקבוצה, יכולים להתפלל. התוקף של תפילה כזו הוא הרצון הטוב הכן שאתה מאחל את הטוב ביותר לאדם אחר; שאתה לא רוצה שהוא יסבול; שתעשה מה שאתה יכול כדי לעזור להקל על סבל כזה. אם אתה מִכֶּן כל כך, פְתַח את עצמך להשראה. אם יש דרך לתת כוח ונחמה, זה עשוי לבוא עם פתיחות כזו. אבל מנקודת המבט שלנו, אנחנו רואים את הדברים האלה בצורה כל כך שונה. סבל זמני, פרידה ומוות הם, במציאות, לא מה שזה אומר לך. אני יודע שזה כואב, כרגע, בזמן. אין ספק שלמחשבות ולרגשות טהורים, לכוונה טהורה, חייבת להיות השפעה. לא בהכרח בצורה המדויקת שאתה רוצה, אבל עם זאת, יש לזה השפעה טובה מאוד.

שאלה: זה לא המוות שלו שכל כך כואב, אלא השארת ילדים קטנים, וכל כך הרבה דברים שבוטלו, הוא מבריק וכשרוני.

תשובה: למעשה, מה שאתה חושב שהלך לאיבוד בהכרח כי לא הסתיים בחיים האלה, אינו כך. אף אחד לא יוצא מספירת כדור הארץ הזה אם זה לא נכון וטוב, אלא אם כן הוא מתאבד [במקור: לוקח את חייו]. שום דבר לא קורה ביקום כולו, שהוא חסר משמעות, שאינו יכול להיות פרודוקטיבי. אין בזבוז. הבזבוז קיים רק באופן זמני כאשר אתה לא מפיק את המיטב מהחיים שלך בזמן שיש לך את זה. אבל לעזוב את חיי האדמה, ככאלה, לעולם אינו בזבזני, ללא קשר לכמה צעיר הוא האדם שעוזב את גופו. אם אתה באמת חושב ועושה מדיטציה על המילים האלה, הן יהיו לעזר רב יותר, ולכן יותר מנחם מאשר לו הייתי אומר לך שקיים אמצעי כלשהו שיכול לקטוע את חוקי הסיבה והתוצאה, שאלוהים יכול להגן עליכם משלבים מסוימים שהאדם צריך לעבור, וזה יכול להיות כל כך פורה עבור כל הנוגעים בדבר. עכשיו, אני לא מציין כאן שאי אפשר לעזור לאותו אדם. זה לא בתחום שלי. ייתכן שהתוצאה לא בהכרח תהיה כפי שאתה חושש ממנה. אבל בין אם כן ובין אם לא, אין שום בזבוז. יש משמעות גם למי שנשאר מאחור.

שאלה: האם תוכל להגיב, בבקשה, על התקדמות העבודה הקבוצתית שלנו ולהראות לנו דרך להפוך אותה לחוויה דינמית עוד יותר עבורנו, שהיא באמת עבודה קבוצתית?

תשובה: כן, ידידי. אני מאמין שרובכם יכולים להתחיל לחוש ולחוות שלעבודה קבוצתית זו יש חשיבות לאין שיעור. איך עוד תוכלו לאפשר בבטחה לרגשות השליליים שלכם לבוא לידי ביטוי? לאפשר להם פורקן שלא רק יהיה הרסני עבור סביבה שאינה מבינה, אלא יהיה אפילו פוֹרָה לתובנה נוספת של כולם? איך עוד תוכלו להיפטר מהלחץ של הדחקות? איך אתם יכולים, אחרת, ללמוד להבין את עצמכם בראי של האחר? איך אתם יכולים, אחרת, בצורה הטובה והמהירה ביותר, ללמוד לתקשר ברמה עמוקה יותר של ההוויה שלכם, ולא ברמות שטחיות? כל זה התחיל וניתן לקדם אותו בשנים הבאות אם תביאו זאת בחשבון. בתנאי שתמשיכו לצמוח גם בעתיד, כמו בשנה שעברה, העבודה הקבוצתית תתגלה כפוריה יותר ויותר, תוספת לעבודה הפרטית

שהיא אחד הנכסים הגדולים ביותר שלא תרצו לפספס בשום פנים ואופן. התקדמות של הקבוצות השונות תלויה בעיקר בהשתתפות של הפרט ובנכונות שלו לחדור להגנות שעל פני השטח; על הנכונות שלו להרפות מהתנגדות; על הנכונות שלו לראות את האמת שבפנים; על הנכונות שלו לוותר על הצדקה, הטפת מוסר, רציונליזציה, אינטלקטואליזציה. אתם יודעים את כל זה. עשיתם התחלות ניסיוניות מהבחינה הזו, במקרים מסוימים התקדמות טובה מאוד בתחום הספציפי הזה. אבל בינתיים יש הרבה העומדים על המישמר וגאווה רבה שמונעת את הפתיחה האמיתית של הערוצים שניבו את התוצאות שבסופו של דבר רוצים. לעתים קרובות מדי אתם לא רואים את עצמכם. אתם לא רוצים לחשוף את עצמכם. זה ישתפר ללא ספק, שכן הרצון הכן שלכם אינו מקרטע; כשאתם מתמודדים עם הרגשות האלה בפנים בגילוי הלב שבו אני כל כך תומך. אז אני רוצה להזכיר לכם, שוב, גם בכל הנוגע לעבודה הקבוצתית, לימדו עוד ועוד להוציא את הרגשות שלכם החוצה. לימדו להתבונן בתגובות שלכם. שימו לב לנטייה שלכם לתרץ תמיד את התגובות שלכם. שימו לב לסובייקטיביות שלכם. ובהדרגה תגיעו לנקודה שבה תוכלו להביע רגשות בלתי סבירים, ילדותיים, לא מושלמים ללא הסברים. אז, ורק אז, תוכלו להתחיל לבחון ולהבין אותם לאורם האמיתי. כל עוד אתם מוכנים עם הסבר לפני שאתם מביעים אותם בצורה ברורה, אינכם יכולים להשיג את המודעות העצמית שאתם רוצים ואשר כה חיונית לשחרורכם. ככל שתהיו מודעים להגנות של עצמכם, תלמדו לא להתרחק מהן, ובמקום זאת, לחוות את עצמכם, במודעות, בהתגוננות שלכם. זו, אם כן, הגישה הנכונה. זו עוד התקדמות. במובן האמיתי, זה יותר הארה, זה יותר מועיל, מאשר לנסות להרחיק את עצמכם בכוח ממשוהו שאתם לא יכולים להרגיש. אני יודע, חברים שלי, שאני מאד חוזר על עצמי. אבל אי אפשר להדגיש את זה מספיק. זה תמיד נשכח, ומצריך תזכורת מתמדת. החוויה הרגשית הזו, להיות במה שאתם מרגישים, לראות את זה בשביל מה שזה אומר, זו גם הדרך של העבודה הקבוצתית. זה ייצור קשר גומלין פורה יותר. זה יתרום יותר להתקדמות האישית שלכם מכל מה שאתם מסוגלים לדמיין בשלב זה.

יצרתם התחלה טובה מאוד בכיוון הזה. השנה הראשונה של עבודת הקבוצה הספציפית הזו עברה טוב יותר מהצפוי. אבל זה לא אומר שאתם לא יכולים לעשות הרבה יותר. בשנה הבאה, תפיקו כל כך הרבה יותר תועלת עבור כל אחד מכם שהוא כן במאמץ הזה. יותר אינטראקציה תתבסס מנשמה אחת לאחרת, לא מאינטלקט אחד לאחר.

שאלה: האם אוכל לשאול אותך שאלה על התפתחות האדם, כפי שדיברת עליה בפעם הקודמת, וגם הפעם? נדמה לי שהתרבות המערבית שלנו סובלת מהיאחזות באינטלקט וברצון, במקום להתקרב למצב המיוחד של ההוויה. ואם זה כך, מה אנחנו יכולים לעשות כדי לנטרל את הנטייה הזו, בחינוך, למשל, או בחיי התרבות?

תשובה: זה די נכון שזו נטייה כללית, כמובן כמו שכולכם יודעים. מה אתם יכולים לעשות? יש רק תשובה אחת. בסיכון של לחזור שוב על עצמי, אני חייב לומר שוב, אין דרך אחרת מאשר לטפח מודעות עצמית בדרך שאתם עושים. ככל שאתם מתבגרים רגשית, ככל שאתם צוברים יותר מודעות, כך זה ינבע מכם יותר; ובדרך כלשהי זה ימצא ביטוי, באופן ספונטני, יצירתי, בפעילויות שלכם, באשר הן. אין זה משנה באם אתה רופא, מורה או סנדלר. אתם תשפיעו על הסביבה שלכם, לא כל כך על ידי מה שאתם אומרים או מטיפים, אלא על ידי עצם ההוויה שלכם, על ידי הנביעות שלכם. כל אינדיבידואל העובר דרך נתיב כזה של חיפוש עצמי, חייב לתרום לשינוי הגדול הזה. לא ניתן לשנות את העולם אלא אם מספר מספיק של אנשים עושים בדיוק מה שאתם עושים. אבל כל בן אדם עוזר למטרה זו. מאמציו של כל אחד לכנות עצמית מועילים לא רק לעצמו. אגב, השינוי הזה התחיל להתרחש כבר, פה ושם. קבוצה כמו שלכם

תורמת יותר מאשר המון עצום של אנשים שמטיפים לדוקטרינות שמרחיקים והודפים את הרגשות, שמרגישים שהם חייבים להיות טובים, בעוד שמצב הווייתם האמיתי מורחק מהטוב הזה. קבוצה של חמישה אנשים בלבד, המתמודדת עם המציאות כפי שהיא כעת, תורמת יותר לעולם כולו, לא רק לספירת כדור הארץ שלכם אלא לכל הספירות, מאשר התורות והאידיאלים המְכֻנְנִים, הטובים ביותר, שמגיעים לא יותר מאשר לאינטלקט שעל פני השטח.

שאלה: כאשר אנו כועסים או מוטרדים מההתעקשות חסרת ההגיון, אנוכיות או ציניות של אחרים, או מוטרדים משחיתות במקומות הגבוהים, האם זה פגם, מיגרעת? האם האור בנתיב הופך אותנו לעיוורים לעוולות באורגניזם החברתי שכולנו חברים בו? מה אמור להיות היחס שלנו לבעיות חברתיות?

תשובה: אם תשקול את השאלה שלך, תגלה את התלות הרגשית והאופי של הטפת המוסר העומדים בבסיסה. הטפת מוסר עם עצמך (מה צריכה להיות הגישה שלנו? האם זו מיגרעת?) והטפת מוסר כלפי אחרים. כפי שאני אומר לעתים קרובות, אינכם יכולים למצוא שום תשובה אמיתית, כל עוד הגישה הבסיסית "צבועה" כך. לא, אתם בהחלט לא צריכים להיות עיוורים כי אתם בנתיב של חיפוש עצמי. אתם לא יכולים להיות. אישור בחוסר רצון ועיוורון למה שקיים הם לא התשובה. התשובה היא לא קבלה עצלה של רוע. אבל התשובה גם אינה מרד נגד הרוע. אתם לא יכולים לשנות את זה כשאתם מורדים. אתם יכולים, במקרה הטוב, לבצע רפורמות שטחיות מסוימות שאין להן קרקע מוצקה ולכן הן חייבות להסתיים בהיפך השגוי באותה מידה - וכך להפוך לרוע כל פעם מחדש.

הגישה היצרנית תהיה, לאחר גילוי והסרת הגישה של הטפת מוסר עצמית, לשאול את עצמכם, "האם הכעס שלי באמת אובייקטיבי? או שאני מעורב?" לאחר מכן תבחינו בהבדל בין כעס אובייקטיבי לסובייקטיבי. לראשון אין דחיפות, הוא מנותק, הוא לא גורם לכם שתהיו באי שקט ומתוסכלים. בכל פעם שאתם מרגישים מתוסכלים והכעס פוגע באופן אישי, זה תמיד מסתיר משהו שלא התמודדתם איתו בתוך עצמכם. חוסר השלווה הזו, ההפרעה הזו, זה תמיד סימן לכעס סובייקטיבי, שהוא סימן לאי מודעות למה שבאמת קורה בתוכם.

אמרתי את זה לעתים קרובות מאוד, ואני צריך לחזור על זה שוב, שום אמצעי קולקטיבי לא יוכל, לעולם, באמת, לשנות את העולם, אלא אם כן הוא מתקיים על ידי צמיחה פנימית וטרנספורמציה, שהם תוצר של מודעות עצמית. כל עוד האדם אינו מתמודד עם אי הצדק האישי שלו, חמדנות, אנוכיות, חד צדדיות, גאווה, פחדים, הכל ברמה פסיכולוגית סמויה עמוקה, אותן גישות חייבות להימשך בעולם, ללא קשר לרפורמות החברתיות שְכֻנְנֵנו. רפורמות חברתיות הן תוצר של האדם, הן מתחזקות על ידי האדם. אם בדרך כלל האדם מסתיר בתוכו את מה שהוא רוצה כלפי חוץ שייעלם, זו אי התאמה שאין לה שום תקווה למצוא מימוש. אבל זה לא אומר שאסור לעשות מה שאפשר כדי לחסל את העוול או הרוע. אלא, אתם צריכים להבין מה באמת הכרחי כדי לשנות את העולם. כל עוד אתם במלחמה עם עצמכם, מלחמה חיצונית היא תוצאה. כל עוד אתם בפנים חמדנים ואנוכיים ואפילו לא יודעים זאת, לא ניתן לסלק בהצלחה את החמדנות והאנוכיות החיצונית. אם אתם באמת רוצים לתרום לטובת התנאים הכלליים, מלבד כל מה שאתם יכולים לעשות במעשים, נסו למצוא בתוכם את התנאים הדומים האלה שאתם כל כך מתנגדים להם כלפי חוץ. הם עשויים להתקיים בצורה הרבה יותר עדינה או מותאמת, אבל בעצם הם חייבים להיות שם. כשאתם נהיים מודעים להם, דעו שאתם, ומיליוני אחרים כמוכם, אחראים לתחלואי העולם. בלי אשמה, בלי הלקאה עצמית, רק הכרה בעובדה. רפורמות חיצוניות, לא

משנה כמה הן יעילות, יפעלו לאורך זמן רק כאשר יותר אנשים יעשו את מה שאני מייעץ לכם, חבריי, לעשות. כשתסתכלו על ההיסטוריה תראו שזה כך. רפורמות ושיפורים כלליים קיימים בצורה אמיתית ומתמשכת בדיוק במידה שהאדם נעשה יותר אחראי לעצמו, יותר מודע לעצמו, בוגר יותר. אבל בכל מקום שבו הרפורמות החברתיות הקדימו בהרבה את הצמיחה הפנימית של האדם, ייתכן והיתה להן השפעה זמנית, רק כדי להתאדות, או להסתיים בקיצוניות רעה לא פחות בצד השני של הסקאלה. העולם, באופן כללי, אינו אלא הופעה וביצבוץ של האנשים האינדיבידואלים, של מצבם הפנימי, של האמת הפנימית הנוכחית שלהם. אמרתי את זה כבר לפני שנים. אולי עכשיו, תוכלו לאמת זאת טוב יותר. חוסר איזון כזה של מעבר מקיצוניות אחת לשנייה, בניסיון לסלק רוע, זה בדיוק מה שקורה בנפש האינדיבידואלית. כאשר האדם מנסה להשתנות באופן שטחי, הוא מתנדנד מקיצוניות אחת לאחרת. כשהוא מאמץ כלל אחד, טוב ככל שיהיה, תמורת אחר שהוא לא אוהב בעצמו, הוא לא מעמיק. הוא לא ניסה לחקור מה הוא באמת מרגיש. זה, כפי שאתם נתקלים לעתים קרובות כל כך בעבודה זו, מה שאתם חווים בעולם כולו.

חבריי היקרים, אני עוזב אתכם לזמן קצר בלבד. זה לא אומר שצריך לעצור את המשך תהליך הצמיחה הפנימית. זה תלוי בכם איך אתם ניגשים אל עצמכם, בחוויות היומיומיות שלכם, בתגובות, ברגשות. תמשיכו עם ההתבוננות העצמית הזו, לא משנה מה. אל תפסיקו את זה, אל תברחו מעצמכם. הביאו שלווה אל לבכם על ידי התבוננות בעצמכם כפי שאתם כעת. אין דרך אמיתית אחרת להשיג שלווה, אבל יש הרבה דרכים מזויפות, תעֵתֵעֵנוֹת. רובכם חוויתם זאת, לפחות מדי פעם. חוסר השלוה שלכם תמיד נובע מאיפשהו שאתם לא רוצים להתמודד עם עצמכם. זיכרו את זה, וכמו שאתם עושים, ועוד ועוד ממיסים את הגאווה, העמדת הפנים וההתנגדות שלכם, אתם תבינו מה זה אומר להיות במציאות, להיות במצב של להיות במודעות. אפילו המציאות היא נעימה של הרגע, תוצר הקונפליקטים והבלבולים שלכם, אם אתם באמת מתמודדים וחיים אותה, במקום לברוח ממנה, אפילו שהמציאות הזו היא שלווה - זה אלוהים. רק זה יכול להיות הדלת למציאות גדולה יותר, בסופו של דבר.

בכך אני מברך כל אחד ואחד מכם, כל אחד ואחד מיקיריכם. נסו להרגיש את האהבה, החום והאמת שמגיעים מעולם ההווה; זה יכול להיות שלכם למען השאלה. יש לכם מפתח עכשיו. תשתמשו בזה! הֵיוּ בשלום, הֵיוּ באלוהים!

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.